

Sygn. akt II Ca 1776/22

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2023 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Radomska-Stęplewska

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2023 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku (...) Sp. z o. o. z siedzibą w S. i „H. (...) Sp. z o. o. z siedzibą w S.

przy udziale H. W.

o stwierdzenie zasiedzenia służebności przesyłu

na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawców

od postanowienia Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 20 lipca 2022 r.

sygn. akt IX Ns 540/21

postanawia:

oddalić apelację;

zasądzić od wnioskodawców na rzecz uczestniczki postępowania kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Małgorzata Radomska - Stęplewska

UZASADNIENIE

Wnioskiem złożonym w dniu 08 marca 2021 r. wnioskodawcy (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. i „H. (...)” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. domagali się stwierdzenia, że z dniem 07 listopada 2016 r. nabyły wskutek zasiedzenia w dobrej wierze służebność przesyłu uprawniającą ww. spółki jako właścicieli nieruchomości położonych w T. P., obejmujących działki nr (...), dla których Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu, (...) prowadzi księgi wieczyste KW nr (...) oraz działki nr (...), dla których Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu, (...) prowadzi księgi wieczyste KW nr (...), do prowadzenia przez nieruchomość będącą własnością H. W. odcinka kanalizacji deszczowej - kolektora średnicy 500 mm i długości 249,77 m, zgodnie z załączonym wyrysem z mapy zasadniczej i swobodnego dostępu do ww. urządzeń w celu przeprowadzenia inspekcji ich stanu, usunięcia ewentualnych wszelkich usterek i awarii, a także konserwacji i remontów, w tym wymiany zużytych elementów urządzeń, jak również ich odbudowy, a to z ograniczeniem prawa własności polegającym na powstrzymaniu się przez każdorazowych właścicieli, użytkowników wieczystych, posiadaczy i użytkowników nieruchomości od działań, które utrudniłyby lub uniemożliwiły dostęp do ww. urządzeń oraz dokonywania nasadzeń drzew i krzewów szczególnie o rozbudowanym systemie korzeniowym, umieszczania obiektów budowlanych oraz innego zagospodarowania nieruchomości zagrażającej funkcjonowaniu kolektora deszczowego w

pasie eksploatacyjnym o szerokości 2,5 m w obie strony od osi kanalizacji deszczowej, obciążającym nieruchomość położoną w T. P., obejmującą działkę numer (...), dla której Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu, (...) prowadzi księgę wieczystą KW nr (...). Nadto wnioskodawcy wniesli o zasądzenie na ich rzecz od uczestniczki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wnioskodawcy podali, że w decyzji z dnia 13 sierpnia 1996 r. wnioskodawca (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. uzyskał pozwolenie na budowę i zatwierdzenie projektu budowlanego na budowę odprowadzania wód deszczowych z terenu Zakłady (...) w S.. Wskazali, że poprzedni właściciele działki (...) wyrazili zgodę na wykonanie inwestycji. Wnioskodawcy podnieśli, iż w umowie z dnia 13 sierpnia 1996 r. strony ustaliły, że wspólnie przeprowadzą inwestycję w postaci "Odprowadzenia wód deszczowych dot. działek (...)". Na podstawie ww. umowy wnioskodawcy postanowili pokryć w części po 50% każdy z nich koszty wykonania inwestycji (par. 3 umowy), zaś środek trwały wybudowany miał stanowić współwłasność w częściach równych obu spółek. Kolejno wnioskodawcy wskazali, że zawarli w dniu 14 sierpnia 1996 r. ze Z. M. i G. S., prowadzącymi wspólnie przedsiębiorstwo pod firmą (...) Spółka cywilna, umowę nr (...) na wykonanie kolektora odwadniającego o długości 1422 mb. Kolektor przechodził m.in. przez działkę nr (...), należąca wówczas do Spółdzielni Rolniczo-Handlowej w (...) oraz Akademii (...) w P.. Podali, że w dniu 05 listopada 1996 r. ówczesni właściciele nieruchomości, na których została wykonana inwestycja podpisali notatki służbowe, z których wynikało, że nie wnoszą zastrzeżeń do wykonanej umowy. Wnioskodawcy nadmienili, że uczestniczka postępowania H. W. nabyła przedmiotową nieruchomość na podstawie umowy sprzedaży z dnia 17 grudnia 1996 r. (Rep. A 8588/96). Wnioskodawcy wskazali, że w okresie od dnia 07 listopada 1996 r. do dnia 07 listopada 2016 r. wnioskodawcy bez przerwy korzystali z wybudowanej kanalizacji deszczowej, a przez cały okres woda deszczowa była usuwana z działek należących do wnioskodawców za pośrednictwem wskazanej kanalizacji.

W dniu 08 kwietnia 2021 r. uczestniczka postępowania H. W. wniosła o odrzucenie wniosku o stwierdzenie zasiedzenia służebności przesyłu, gdyż postępowanie, którego przedmiotem jest weryfikacja tytułu prawnego wnioskodawców do korzystania z nieruchomości uczestniczki toczy się przed Sądem Rejonowym Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu pod sygn. akt I C 1187/20 oraz I C 2040/19. W przypadku uznania, iż wniosek w niniejszej sprawie nie jest bezprzedmiotowy uczestniczka wniosła także o zawieszenie niniejszego postępowania, na podstawie art. 177 § 1 pkt 2 k.p.c. W jej ocenie rozstrzygnięcie w niniejszym postępowaniu zależy od wyniku postępowania prowadzonego przed Sądem Rejonowym Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu pod ww. sygnaturami.

Kolejno w odpowiedzi na wniosek z dnia 26 lipca 2021 r. uczestniczka postępowania wniosła o odrzucenie wniosku z dnia 08 marca 2021 r. jako pozbawionego podstawy faktycznej i prawnej, ewentualnie odrzucenie wniosku w odniesieniu do spółki "H. P." spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. w związku z brakiem posiadania przez nią legitymacji czynnej do wystąpienia z wnioskiem, gdyż nie korzysta ona z nieruchomości uczestniczki ze względu na wydzierżawienie nieruchomości będącej własnością spółki "H. P." spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz spółki "H." spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., która prowadzi na tej nieruchomości działalność gospodarczą i korzysta z nieruchomości uczestniczki. W przypadku uznania, że nie zachodzą przesłanki do odrzucenia wniosku uczestniczka wniosła o oddalenie wniosku z dnia 08 marca 2021 r. Nadto wniosła o zasądzenie od wnioskodawców solidarnie na rzecz uczestniczki zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu uczestniczka wskazała na brak podstaw do rozpoczęcia biegu zasiedzenia służebności przesyłu. Podała, że przesłanką do rozpoczęcia biegu terminu zasiedzenia służebności przesyłu jest korzystanie przez podmiot nie posiadający tytułu prawnego z nieruchomości jak posiadacz samoistny, a w niniejszej sprawie w oparciu o same twierdzenia wnioskodawców okoliczność ta nie zachodzi. Uczestniczka uzasadniając brak legitymacji czynnej do wystąpienia z wnioskiem przez spółkę "H. P." spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wyjaśniła, że z wnioskiem o stwierdzenie zasiedzenia służebności przesyłu może wystąpić podmiot korzystający bez tytułu prawnego z nieruchomości nie stanowiącej jego własności, jeżeli korzysta z niej w sposób odpowiadający treści służebności przesyłu. Zdaniem uczestniczki warunku tego nie spełnia spółka "H. P." spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., bowiem jak wynika z akt sprawy o sygn. akt I C 1187/20 spółka ta dzierżawi nieruchomość, z której wychodzi kolektor deszczowy. W dalszej kolejności uczestniczka wskazała na wadliwość dokumentacji złożonej w

sprawie i brak zasiedzenia służebności przesyłu przez wnioskodawców powołując się na brak widoczności urządzenia przesyłowego oraz złą wiarę wnioskodawców.

W piśmie z dnia 23 czerwca 2022 r. wnioskodawcy wskazali, że zaprzeczają temu jakoby posiadali jakikolwiek tytuł prawny do korzystania z nieruchomości. Wnioskodawcy podali, że przed wybudowaniem kolektora uzyskali zgodę na jego budowę, co wynika z załączonych dowodów.

Postanowieniem z dnia 20 lipca 2022 r., wydanym w sprawie o sygn. akt IX Ns 540/21, Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu:

1. wniosek oddalił,

2. kosztami postępowania obciążył w całości wnioskodawców i w związku z tym zasądził solidarnie od wnioskodawców na rzecz uczestniczki H. W. kwotę 497 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się postanowienia do dnia zapłaty.

Apelację od powyższego postanowienia wywiedli wnioskodawcy, zaskarżając je w całości.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono:

1. naruszenie prawa materialnego w postaci art. 292 k.c. w zw. z art. 7 k.c. poprzez przyjęcie, że w niniejszej sprawie, nie doszło do ustalenia dobrej wiary wnioskodawców, a z materiału sprawy nie można wyprowadzić tezy, że wnioskodawcy w istniejących okolicznościach mogli być przekonani, że przysługuje im prawo do władania rzeczą, w sposób, jaki faktycznie to prawo wykonują;

2. naruszenie prawa procesowego w postaci:

- art. 233 § 1 k.p.c., co miało istotny wpływ wynik sprawy, poprzez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów i dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, rozpatrzenie materiału dowodowego w sposób wybiórczy mający na celu udowodnienie niesłusznie i arbitralnie przyjętej tezy o braku dobrej wiary po stronie wnioskodawców;

- 233 § 1 w zw. z art. 243² k.p.c. poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego bądź dokonanie ustaleń faktycznych sprzecznych z materiałem dowodowym w postaci dokumentów przedłożonych przez powoda przesłanych ze Starostwa Powiatowego w P., przez niewystarczające wyjaśnienie podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia o złej wierze wnioskodawców.

Wskazując na powyższe zarzuty, apelujący wnieśli o:

a) zmianę zaskarżonego postanowienia pkt 1., poprzez stwierdzenie, że z dniem 07 listopada 2016 r. wnioskodawcy nabyli wskutek zasiedzenia w dobrej wierze służebność przesyłu uprawniającą ich jako właścicieli nieruchomości położonych w T., obejmujących działki nr (...), dla których Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu, (...) prowadzi księgi wieczyste KW nr (...) oraz działki nr (...), dla których Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu, (...) prowadzi księgi wieczyste KW nr (...), do prowadzenia przez nieruchomość będącą własnością H. W. odcinka kanalizacji deszczowej - kolektora średnicy 500 mm i długości 249,77 m, zgodnie z załączonym wyrysem z mapy zasadniczej i swobodnego dostępu do ww. urządzeń w celu przeprowadzenia inspekcji ich stanu, usunięcia ewentualnych wszelkich usterek i awarii, a także konserwacji i remontów, w tym wymiany zużytych elementów urządzeń, jak również ich odbudowy, a to z ograniczeniem prawa własności polegającym na powstrzymaniu się przez każdorazowych właścicieli, użytkowników wieczystych, posiadaczy i użytkowników nieruchomości od działań, które utrudniłyby lub uniemożliwiły dostęp do ww. urządzeń oraz dokonywania nasadzeń drzew i krzewów szczególnie o rozbudowanym systemie korzeniowym, umieszczania obiektów budowlanych oraz innego zagospodarowania nieruchomości zagrażającej funkcjonowaniu kolektora deszczowego w pasie eksploatacyjnym o szerokości 2,5 m w

obie strony od osi kanalizacji deszczowej, obciążającym nieruchomość położoną w T., obejmującą działkę numer (...), dla której Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu, (...) prowadzi księgę wieczystą KW nr (...).

b) zmianę zaskarżonego postanowienia w pkt 2., poprzez zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawców kosztów procesu za I instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;

c) zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawców kosztów procesu za II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W **odpowiedzi na apelację** uczestniczka postępowania wniosła o jej oddalenie i zasądzenie solidarnie od wnioskodawców na rzecz uczestniczki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja wnioskodawców była bezzasadna.

Sąd Okręgowy jako ponownie rozpoznający sprawę w granicach zaskarżenia, na podstawie art. 382 k.p.c. w pełni podzielił dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w aktach, poczynione na tej podstawie ustalenia faktyczne, uznając je za własne, jak i wyrażoną w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia ocenę prawną, przyjmując tym samym, że zarzucane apelacją uchybienia są nieuzasadnione.

Przede wszystkim brak jest podstaw do stawiania Sądowi Rejonowemu zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c.

Przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że postawienie zarzutu obraży art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu przez stronę skarżącą stanu faktycznego przyjętego przez nią na podstawie własnej oceny dowodów; strona skarżąca może tylko wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że sąd rażąco naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, OSNC 2000/7-8 poz. 139 i z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/2000, OSNC 2000/10 poz. 189). Strona musi wykazać, że ocena ta nie da się pogodzić z zasadami logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego lub też jest ocena niepełną, bo nie biorącą pod rozwagę, w ramach jej dokonywania, istotnej części materiału procesowego. Określonej tymi granicami rzeczowej polemiki z tą oceną nie może więc zastąpić przedstawienie oceny własnej przeprowadzonych w sprawie dowodów i wynikających z niej wniosków w zakresie ustaleń, które to ustalenia (uznawane przez autora zarzutu za odpowiadające rzeczywistemu stanowi rzeczy) są przeciwne konstatacjom faktycznym dokonanych przez sąd. Co więcej, zarzut ten nie jest usprawiedliwiony nawet wówczas, gdy wnioski w zakresie ustaleń sformułowane przez autora tego zarzutu – oparte na dowodach zgromadzonych w postępowaniu rozpoznawczym – były równie usprawiedliwione jak te, które, chociaż odmienne, sformułował sąd na potrzeby orzeczenia poddanego kontroli instancyjnej. Swobodna ocena dowodów jest bowiem jednym z podstawowych atrybutów kompetencji jurysdykcyjnej sądu rozstrzygającego sprawę. Tego rodzaju uchybień nie można doszukać się w niniejszej sprawie.

Przede wszystkim wskazać należy, że Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w oparciu o wszystkie zebrane w sprawie dokumenty, dokonał na ich podstawie prawidłowej oceny oraz ustaleń natury faktycznej. Odnosi się to również do dokumentów złożonych przez Starostwo Powiatowe w P., które stanowiły podstawę uznania, iż wnioskodawcy rzeczywiście nie dysponowali zgodą poprzednika prawnego uczestniczki postępowania na posadowienie urządzeń, jak również decyzją zezwalającą na założenie i prowadzenie kanalizacji deszczowej przez sporną nieruchomość. Złożona w sprawie apelacja nie zdołała podważyć poczynionych w sprawie ustaleń, a wynikały one ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, który Sąd Rejonowy poddał wnikliwej ocenie. Argumentacja o wybiórczej ocenie nie znajdowała zatem żadnego oparcia w realiach sprawy, a podstawa faktyczna rozstrzygnięcia została wyjaśniona w uzasadnieniu postanowienia w wyczerpujący i pozbawiony wątpliwości sposób.

Odnosząc się do dalszych zarzutów apelacji, wskazać należy, że ich całokształt w zasadzie koncentrował się na próbie wykazania, że w zakresie służebności przesyłu wnioskodawcy korzystali z nieruchomości uczestniczki w dobrej wierze.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się na temat kryteriów oceny dobrej i złej wiary jako przesłanki decydującej o długości terminu zasiedzenia (art. 172 k.c.), w tym także w kontekście zasiedzenia służebności gruntowych odpowiadających treści służebności przesyłu oraz służebności przesyłu. Za utrwaloną w judykaturze, przynajmniej od początku lat 90. ubiegłego wieku, należy uznać tzw. tradycyjną koncepcję dobrej wiary, zgodnie z którą w dobrej wierze jest ten, kto pozostaje wprawdzie w błędnym, ale usprawiedliwionym przekonaniu, że przysługuje mu wykonywane przez niego prawo (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 06 grudnia 1991 r., III CZP 108/91, OSNC 1992, nr 4, poz. 48 i postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 1997 r., I CKN 74/97, OSNC 1997, nr 11, poz. 171, z dnia 22 grudnia 1998 r., II CKN 59/98, z dnia 04 listopada 1999 r., II CKN 560/98; w nowszym orzecznictwie – np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 06 lipca 2018 r., II CSK 518/17, i z dnia 12 września 2018 r., II CSK 876/18). Akceptacja takiej koncepcji oznacza, że dla stwierdzenia dobrej wiary nie jest wystarczające subiektywne przeświadczenie posiadacza o przysługiwaniu uprawnienia, lecz konieczne jest istnienie obiektywnych okoliczności usprawiedliwiających takie przekonanie. W przypadku zatem, w którym inwestor w zakresie urządzeń przesyłowych zajmuje cudzą nieruchomość w celu realizacji i późniejszej eksploatacji takich urządzeń, muszą zostać stwierdzone – w celu przypisania inwestorowi dobrej wiary w zakresie posiadania służebności – takie okoliczności, które mogłyby usprawiedliwiać jego błędne przekonanie, że przysługuje mu tytuł pozwalający na korzystanie z cudzej nieruchomości w tym właśnie zakresie.

Z okoliczności sprawy wynikało, że skarżący powołali się w tej mierze jedynie na fakt, iż kanalizacja deszczowa, w odniesieniu do której Sąd Rejonowy oddalił wniosek o ustanowienie służebności przesyłu, została wybudowana na podstawie zgody wyrażonej przez ówczesnych właścicieli nieruchomości, której obecną właścicielką jest uczestniczka postępowania. Tego rodzaju dokumenty, czy też oświadczenia nie zostały do sprawy złożone, poza decyzją Kierownika Urzędu Rejonowego w P. z dnia 13 sierpnia 1996 r. nr (...) dotyczącą pozwolenia na budowę i zatwierdzenia projektu budowlanego odprowadzania wód deszczowych z terenu Zakładu (...) w S. do Kanału S..

Sąd Okręgowy zauważa w tym miejscu, że pozwolenie na budowę i inne akty administracyjne wydawane w toku administracyjnego procesu inwestycyjnego nie tworzą per se tytułu prawnego do władania cudzą rzeczą, a w konsekwencji posiadacz, który dysponuje jedynie decyzją wydaną w procesie budowlanym, nie może być uznany za posiadacza służebności w dobrej wierze, czyli takiego, który w sposób usprawiedliwiony, choć błędny, jest przekonany, iż korzystanie z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym służebności jest legalne. Zgoda właściciela nieruchomości na posadowienie urządzeń przesyłowych, jeżeli została udzielona bez zachowania formy aktu notarialnego, nie stanowi usprawiedliwionej przesłanki pozwalającej uznać przedsiębiorcę przesyłowego za posiadacza w dobrej wierze (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 21 listopada 2019 r., III CSK 120/19, Legalis).

Co więcej, gdyby nawet uznać, że poprzednicy prawni uczestniczki postępowania wyrazili zgodę, na którą powołują się apelujący, to powstanie na rzecz przedsiębiorcy przesyłowego służebności gruntowej wymagało złożenia przez właściciela nieruchomości zajętej przez urządzenia oświadczenia w formie aktu notarialnego pod rygorem nieważności oświadczenia woli o ustanowieniu służebności (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 79/02, OSNC 2003, nr 11, poz. 142). W uchwale z dnia 06 grudnia 1991 r., III CZP 108/91, Sąd Najwyższy stwierdził, że osoba, która weszła w posiadanie nieruchomości na podstawie umowy mającej na celu przeniesienie własności, zawartej bez zachowania formy aktu notarialnego, nie jest samoistnym posiadaczem w dobrej wierze. W orzecznictwie dotyczącym służebności gruntowych ten sam pogląd został odniesiony do sytuacji, w których właściciel nieruchomości mającej zyskać status władnącej wszedł w posiadanie służebności na podstawie złożonego bez zachowania formy aktu notarialnego oświadczenia woli właściciela nieruchomości mającej być obciążoną. W wyroku z dnia 04 lutego 1988 r., IV CR 45/88 (OSNC 1990, nr 2, poz. 33) Sąd Najwyższy stwierdził natomiast, że korzystanie z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności gruntowej na podstawie oświadczenia złożonego bez formy aktu notarialnego jest posiadaniem służebności w złej wierze. Tak samo Sąd Najwyższy wypowiedział się na temat charakteru posiadania służebności gruntowej przez osobę, która weszła w nie na podstawie oświadczenia właściciela nieruchomości złożonego bez zachowania przewidzianej prawem formy w postanowieniu z dnia 04 listopada 1998 r., II CKU 69/98, Prok. I Pr. 1999, nr 2, s. 30).

W niniejszej sprawie wnioskodawcy nie wykazali, że uzyskali zgodę od poprzedników prawnych uczestniczki na posadowienie infrastruktury przesyłowej, a tym bardziej, by nastąpiło to w formie aktu notarialnego. Podniesione w apelacji zarzuty nie podważyły zatem prawidłowego stanowiska Sądu Rejonowego, że wobec uznania, iż posiadanie służebności przesyłu miało miejsce w złej wierze, nie upłynął ustawowy termin jej zasiedzenia, a zatem żądanie wnioskodawców było nieuzasadnione.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił apelację jako niezasadną, o czym orzekł w pkt 1. sentencji postanowienia.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w pkt 2. postanowienia w oparciu o art. 520 § 3 k.p.c., stąd też Sąd Okręgowy zasądził od wnioskodawców na rzecz uczestniczki postępowania zwrot poniesionych kosztów, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego z tytułu zastępstwa prawnego w stawce minimalnej w kwocie 240 zł, wyliczonej na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 5 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 265).

sędzia Małgorzata Radomska-Stęplewska